

Unto Kettunen: Rikolliset menevät ansaan

arvosteli: Aarne Pynnönen

Yllätyin miellyttävästi. Kirjan nimeksi hieman triviaali otsikko oli saattanut minut luuloon, että on tulossa hömppää, tosin vain pitkähkön novellin verran. Ensimmäisen sivut kuitenkin jo paljastivat totuuden - tämä on täyttä tavaraa. Toisaalta, olihan kirja jo läpäissyt julkaisukynnyksen ylityksen vaatiman seulan.

Hän ken muistaa, miten kevyesti Raymond Chandler tanssitti Philip Marlowta tutkimusten poluilla, osaa jo mielessään kuvitella tämän Kripon 9 -kirjan tunnelman. Miksei Totti Karpelakin suomenkielisistä käy jonkinlaisesta vertailukohteesta. Tunnelma on yhtäältä eteerinen, toisaalta hieman viipyilevä kuin viinin jälkimaku, joskus jopa unelias, mutta silti koukuttava. Juonta ei kiirehdiä, mutta ei myöskään jäädä jumiin eikä herkuttelemaan turhilla yksityiskohtilla. Liikaa ei sanota eikä kaveria jätetä.

Teksti tuntuu valmiilta, kuin kokeneella kirjoittajalla ikään. Pidän kirjaa hyvänä jatkona Kripoon. Olen lukenut nimekkäiltäkin kirjailijoilta kevyempää tekstiä. Tässä ei pyritäkään äärimmäiseen jännitykseen, vaan tekstin eteneminen sellaisenaan suo riittävän lukunautinnon pienine, mutta tarpeellisine yksityiskohtineen. Chandleria on myyty maailmanlaajuisesti paljon huolimatta samanlaisesta lähestymistavasta. Toisaalta onhan Arto Paasilinnaakin myyty paljon? Makuja kun on niin monia. Pieniin arkipäivän lipsauksiin kerronnassa ei kannata jäädä jumiin.